

ΤΟΥ Κ. ΑΣΤΕΡΗ ΚΟΒΒΑΤΖΗ

ΝΙΚΟΤ ΜΠΑΚΟΛΑ : «Ο Κῆπος τῶν Πριγκήπων», μυθιστόρημα, Ἐκδόσεις Γκόνη, σελ. 147.

«Υπάρχει τὸ σπέρμα κάποιου μεγάλου πράγματος στὸ μυθιστόρημα «Ο Κῆπος τῶν πριγκήπων»: Ἡ λυρικὴ διάθεται καὶ δὲ χλευασμός διαλυμένα μὲ σε σ' ἔνα κόσμο μισο-ψεύτικο, μισο-πραγματικό. Τὰ πρόσωπα δὲν διαγράφονται καθαρά, ἀλλὰ οἱ πράξεις τους καὶ δὲ σπασμένος διάλογός τους προβάλλονται σὲ πρώτα ἐπίπεδο κι' ἀν ἔχῃ κανεὶς τὴν Ικανότητα νὰ συμπληρώνῃ τὰ κενά μπορεῖ νὰ χαρῇ ἔνα πίνακα τοῦ Νταλλύ καταστρωμένο σὲ μυθιστόρημα. Ο κ. Μπακόλας ἀνανέωνται τὴν πεζογραφία μας πηγαίνοντας πολὺ μακρύτερα ἀπό ἕκεῖ ποὺ ἔφθασε δὲ Κάφκα, δημιουργώντας ἔνα δργχος δχι μόνον μὲ τὴν διάλυσι τῆς ιστορίας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν διάσπασι τῶν χαρακτήρων καὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῶν ἥρωών του. Ο δρόμος διποὺ τὸν δποῖο δέπηγε τὸν ἀναγκώστη του δ συγγραφέας μέσω τοῦ λαδυρίνθου τῶν ήθικῶν προβλημάτων, τῶν στρατιωτικῶν περιπτετείων καὶ τῶν ἔρωτικῶν σχέσεων τῶν διθράπων ποὺ κινοῦνται μέσα στὸ μυθιστόρημα — καὶ φαίνεται νὰ μοιάζουν σὰν ἐκ-συγχρονισμένοι τύποι ἀρχαίας τραγωδίας — είναι δινειρικοί, ἀλλὰ δύται κινθυνεῖ, νὰ γίνη διδιάθτος, συναντόμε ξαφνικά πλάγιες διεξόδους. Αὐτές οἱ διδιέξοδοι είναι κυρίως καταστάσεις καὶ διάλογοι τοῦ καθ' ήμέραν βίου ποὺ εισάγει δ. κ. Μπακόλας. Ξαφνικά σὲ δινειρικές καταστάσεις, μὲ πολλήν ἐπιτυχία, κι' ἔτσι καταρθῶνται νὰ κρατᾶτὴν ιστορία του δεμένη μὲ τὴν πραγματικότητα, — δοσο μπορεῖ νὰ είναι δεμένη μὲ τὴν πραγματικότητα μιὰ i-

στορία, ποὺ διποτελεῖ τὴν σωισταμένη ἁκατοντάδων περιστατικῶν καὶ στιγμῶν ἀπό ἄλλες ἀνεξάρτητες καὶ ἀσύνδετες ιστορίες. «Αν ἀναλύσῃ κανεὶς τὰ ἐπὶ μέρους αὐτὰ περιστατικά καὶ τίς ἀσύνδετες ιστορίες, θὰ δῆ ὅτι είναι πραγματικά ἡ καὶ φανταστικά γεγονότα, ποὺ χάνουν τὰ λογικά σημήματά τους εύθυνς ὡς ἐνσωματωθέν μέσα στὴν συμεχάνης ἀνακυκλουμένην κεντρική ιστορία. Μοιάζουν σάν φυσαλίδες νερού — ποὺ δὲν τὶς διακρίνει κανεὶς — μέσα στὰ ἀναδινούμενα θερέα ἐνός νερόμυλου Αὐτὸς καταρθῶνται δ. κ. Μπακόλας: Νὰ πάρῃ διάφορα κοινά περιστατικά — περισσότερα ἔρωτικά — στιγμιοτύπουν — ποὺ δὲν ἔχουν ἀμεσο σύνδεσμο μεταξὺ των καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἔνα μιθικό κόσμο, ὅπου οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν ἡλικία είναι δάχρονοι καὶ ἀνώνυμοι, παρ' ὅτι ὀνοματίζονται μὲ ἀρχαίς δινέματα, γιατί δὲν είναι τὰ ἀνθρώπινα πάντα ἐφευρήματα τῶν ἡμερῶν μας, ἀλλὰ δῆλα συμβέρουν πρίν ἀπό μας, δάκριδας ἔτσι δημοσιεύονται στήμερα. Πρόκειται γιὰ ἔνα δύσκολο μυθιστόρημα, σὰν μιὰ ἀνάθασι σὲ ἀπόκρημνο δράχο. Χρειάζεται ὑπομονή καὶ θέρρος γιὰ νὰ φτάσῃ κανεὶς στὴν κορυφὴ καὶ νὰ δῆ τὴ μαργεντική θέα. Καὶ αὐτὸς είναι τὸ σπουδαιότερο Ή θαυμάσια θέα, ποὺ ὑπάρχει στὸν «Κῆπο τῶν Πριγκήπων»: πρὸς τὰ ἄδυτα τοῦ καθημερινού βίου καὶ τῆς ὑπόθαλπης ψυχῆς.